

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 31 maj 1921 kl. 4 e. m.

Sammansatta stats- och andra lagutskottets nr 2 utlåtande (nr 4) i anledning av väckt motion om fördubbling av vissa på grund av olycksfall i arbete utgående ersättningsbelopp.

Närvarande: Herrar C. G. Ekman, Nilsson i Skottlandshus, von Sydow, von Koch, Petré, Jansson i Falun, Erlansson,*) K. A. Westman, Andersson i Knäppinge och Sehlin.*)

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

I en inom första kammaren av herr *Dalberg* väckt motion, nr 133, vilken efter överenskommelse mellan stats- och andra lagutskottet blivit hänvisad till förberedande behandling av sammansatt stats- och andra lagutskott, har hemställts, att riksdagen ville besluta, att i lag angående försäkring för olycksfall i arbete infördes en paragraf, som stadgade, att ersättning, som vore fixerad till visst och årligt belopp och utginge på grund av olycksfall, som inträffat före den 1 januari 1918, skulle efter den 1 juli 1921 betalas med dubbla beloppet.

Beträffande de skäl, som av motionären anförts till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet vill till en början erinra, att enligt en kungl. kungörelse av den 28 juni 1918 (Svensk förf.-saml. nr 522) å vissa av statsmedel utgående livräntor, som på grund av lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete tillerkänts före den 1 januari 1918 i *statens tjänst* skadade arbetare m. fl., en tilläggsersättning medgivits från och med år 1918 med ett årligt belopp, motsvarande tre fjärdedelar av livräntan. På därom framställd proposition har vidare innevarande års riksdag medgivit, att den enligt berörda kungörelse utgående tilläggsersättningen skulle för tiden från 1921 års början utgå med belopp, motsvarande 125 procent av vederbörande livränta eller understöd. Med hänsyn härtill har utskottet funnit det i motionen framställda yrkandet,

i vad det må angå i statens tjänst skadade arbetare m. fl., icke böra till någon åtgärd föranleda.

Vad åter angår det i motionen framställda yrkandet, i vad det avser en förhöjning av ersättningsbelopp, som enligt nämnda lag utgå till personer, vilka skadats *i enskild anställning*, så skulle ett beslut i motionens syfte innebära, att, utöver gällande bestämmelser, den enskilde skadeståndsansvarige bleve ålagd utvidgad ersättningsplikt för skador, som inträffat för flere år sedan och för vilka skadeståndsskyldigheten redan blivit enligt då gällande lag reglerad. Ett sådant förfarande har utskottet icke kunnat tillstyrka, och detta så mycket mindre som det samma säkerligen komme att möta synnerligen stora svårigheter i tillämpningen. Därest man åter tänker sig denna utvidgade ersättningsplikt helt eller delvis överflyttad på staten, måste, fränsett att en dylik anordning medförde nya bidragskrav på staten, i varje fall en sådan förskjutning av ersättningsansvaret föregås av en mera ingående utredning än det varit möjligt att i detta sammanhang åstadkomma.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att herr Dalbergs motion, nr 133, icke må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 30 maj 1921.

På det sammansatta utskottets vägnar:

CARL EKMAN.